

[Poulsgaard.]

ven med Anker Jørgensen, op i røven med bankerne, op i røven med landbruget, op i røven med fiskeriet, op i røven med teatret. Tre sider står det. Det tilbyder man vore unge. Der står også andet. Det skulle være et digt, siger man, og det digt lyder i al sin rørende enkelhed sådan: Jeg var ansat i Daells Varehus under ølstrejken, jeg var ansat i Daells Varehus under ølstrejken, jeg var ansat i Daells Varehus under ølstrejken. Hvad er det, der er ved at ske? Og det er også i relation til ungdomsarbejdsløsheden.

Nogle af tingets medlemmer så udsendelsen „Sangen om 8. a“. Jeg skal ikke afgøre, om „Sangen om 8. a“ var typisk for skolen eller ej, men hvis bare lidt af dette var sandt, så er det i hvert fald på høje tid, at dette ting begynder at beskæftige sig noget mere seriøst med undervisningsområdet. Hvad er det, der sker på vore skoler?

Hr. Jes Schmidt var inde på, at det var kursus og kursus i dette samfund. Ja, og snak og snak og snak. Man snakker og snakker, man ævler og ævler. Man har flyttet beslutningsprocessen derud, hvor det er endt i det rene anarki. Man skal snakke sig til rette om det hele. Man skal motiveres til ditten og datten. Hvad er det så, der sker? Børnene tror aldrig nogen sinde, det er alvor. De tror, det er snak og leg det hele. De bliver aldrig stillet over for krav i skolen. En dag forlader de trods alt skolen. Somme tider har man sine tvivl, om de i det hele taget er kommet ud af skolen, men all right. Så møder de en arbejdsplads, der pludselig begynder at stille krav til de unge mennesker, og de er simpelt hen ikke motiveret for de krav; fra skolen er man vant til, at man kan snakke sig fra det hele, og hvis ikke man kan blive enig, så sætter man sig ned en time, og så snakker og snakker og snakker man, og så opstår konflikten. Det er derfor de unge mennesker i dag vælger at blive fritidspædagoger og børnehavepædagoger, så de kan fortsætte legen, så de er frie for at tage stilling . . .

Første næstformand (*Grete Hækkerup*):

Jeg vil gøre opmærksom på, at det er et forslag til finanslov, vi behandler.

Poulsgaard (FP):

. . . nå ja, men forslaget til finanslov er

meget omfattende. Det er i hvert fald ting, som vi simpelt hen ikke, hvis vi vil noget godt for vore unge, kan sidde overhørigt. Derfor er det på høje tid, vi får taget skeen i den anden hånd.

Vi har jo også hørt her for nylig i debatten, at Hans Sølvhøj er kommet for skade at sige, at der var nogle, der havde snablen nede i statskassen. Det var også de højtlønnede igen, der fuldstændig ublu sugede honorarer ud. Jeg ved godt, at Hans Sølvhøj har dementeret den slags ting, men det er disse partier, der kalder sig arbejderpartier, som passivt ser på, at den nye tids herremænd, akademikere, får lov til at blodsuge det arbejdende folk. Det er derfor, jeg er fremskridtsmand og håber og tror på, at fornuften også vil sejre i socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Poul Dam (SF):

Jeg kan tilslutte mig hr. Poulsgaards bemærkning om, at sådan er der jo så meget.

Jeg bemærkede, at hr. Poulsgaard, som gør sig til af at repræsentere de små i samfundet, udtrykte en foragt for de arbejdsløse, som han mente ikke var interesseret i at få arbejde, og en foragt for de unge, som ikke var interesseret i at gå på kursus, hvad jeg meget vel forstår, hvis disse kursus ikke fører frem til et arbejde, til noget meningsfyldt.

Jeg konstaterer, at bag hr. Poulsgaards påståede interesse for de små i samfundet ligger der en foragt for de små og en lakaj-tjeneste for de store.

Kaj Poulsen (S):

Ja, det var også hr. Poulsgaards foragt for de arbejdsløse, som kalder mig på talerstolen, og jeg gør det udelukkende, fordi ingen minister har chancen for at imødegå hr. Poulsgaard i det spørgsmål om de unge arbejdsløse i Ålborg. Derfor skal jeg fortælle hr. Poulsgaard, hvordan og hvorledes sagen hænger sammen. Som hr. Poulsgaard indledte sit indlæg med, at den største løgn er den fortiede sandhed, så er den største løgn i hr. Poulsgaards indlæg netop den fortiede sandhed i den anledning.

Hvis hr. Poulsgaard vil læse, hvordan og hvorledes det skete i Ålborg, det med at der ikke var unge mennesker, som tog på det